

Za našo deco.

Čudoviti doživljaji starega zajca.

(Povesti ameriških črncev.)

Kako je stari zajec izgubil svoj rep.

V tisti dobi, ko so imeli zajci še dolge repe, se je nekoč stari zajec Zeka izprehajal po cesti, mahajoč s svojim dolgim repom. Pa je srečal lisico, teto Lijo, ki je nosila košaro, do vrha napolnjeno z ribami. Ves dan sta bila vkup. Stari Zeka nazadnje ni mogel več, da ne bi vprašal, kako je teta Lija prišla do tolikih rib. Teta Lija je rekla, da je vse ribe ulovila sama. »A kje?«, spet vpraša stari Zeka. — »Tam doli pri potoku«, je odgovorila teta Lija. — »Pa kako to delaš?« je hotel vedeti Zeka. Njega je to zelo zanimalo, ker so tedaj zajci celo radi jedli ribe.

Teta Lija je sedla na posekano deblo kraj ceste, pa mu je začela pojasnjevati, kako mora iti po solnčnem zatonu k potoku, kako mora držati rep v vodo in sedeti tam do zore, kako se bo repa prijel mnogo rib in kako lahko potem one, ki mu ne bodo ugajale, zopet vrže nazaj v vodo.

Stari Zeka je vse to trdno verjel, pa je šel še istega večera k potoku. Ker je bilo silno mrzlo, je nesel s seboj še steklenico žganja. Pri potoku si je izbral pripravno mesto, je sedel na korenine velikega drevesa in je pomočil rep v vodo. Zdelo se mu je, da bo živ zmrznil, tako mrzlo je bilo. Da bi se segrel, je pridno vlekel iz steklenice.

Danilo se je, a on je bil še vedno tu. Naposled je rep močno potegnil iz vode, ker se mu je zdelo, da bo zdaj dovolj rib. Nekaj ga je zbolelo. Potegne še enkrat, potem se ozre in kaj vidi? Repa ni več!

Torej, sedaj veste! Odtlej imajo vsi zajci, katere vidite, kako se igrajo in skačejo po livadah, kratke repove.

Kako se je opekel stric Volk.

Nekega dne je bila teta Lija od pisanega mačka Muca strahovito tepena. Največjo krivdo radi tega je pripisovala staremu Zeki, ker jo je bil ščeval, naj se poprime z Mucem. Ko je prestala bolečine in zopet hodila, je starega Zeko povsod najhuje črnila. Zato so vse živali sklenile, da starega Zeke ne sprejmejo več v svojo družbo, da on ne sme več piti vode, niti se ne sme umivati pri istem potoku, da ne sme hoditi po isti cesti in da sploh ne sme živeti v njihovem sosestvu.

Ko je stari Zeka to izvedel, se je zaklenil v svojo hišo, dal na okna močne železne mreže, tako da nihče ni mogel notri, potem pa je začel nad hišo zidati stolp, tako visok, da je vsakdo, ki je šel mimo, mislil: »Glej no, kaj je to? To bo gotovo kak velik spomenik.«

Stari Zeka je pustil, naj vsak misli, kar hoče, sam pa nikomur ni hotel odgovoriti, da ne bi izgubil časa. On je zdaj samo tesal, zabijal, žagal. Dosti jih je prišlo, ali on niti glave ni dvignil. Živali so postajale, pa se ni zanje niti zmenil. Delal je, ko je solnce vzhajalo, in delal je, ko je šlo za gore. Delal je toliko časa, dokler stolp ni bil dovršen. In ko je prišlo do tega, se je oddahnil, si je obrisal čelo ter rekel: »Te živali so mi naprtle res mnogo dela. Da vidim, kaj mi bodo mogle sedaj storiti!«

Ko je nanosil v stolp še mnogo živil in dolgo vrv, je šel vanj i sam. Naročil je svoji stari gospodinji, naj postavi lonec na ogenj ter pazi, dokler voda ne zavre.

Nato je sedel na gugalni stol pri oknu ter je, posmatrajoč lepo okolico, začel razmišljati.

Novica o dovršenem stolpu se je med živalmi hitro razširila. Prišle so ter posedle okoli stolpa, da vidijo, kaj bo Zeka napravil sedaj. Ali on je samo sedel na svojem stolu, se gugal in gledal po okolici. Med živalmi je bil stric Volk, pa tudi teta Lija je bila tu. Nekateri živali so prihajale, druge so odhajale, gledale, hvalile, obrekovale. Stari Zeka pa je samo sedel, razmišljal in ogledoval okolico.

Tedaj je prispela tudi stara botra Želva. Ona je bila dolgoletna znanka Zekina.

»Hej! Brat Zeka! Kaj delaš tam gori?«

»Počivam, botra Želva! Ali hočeš malce k meni?«

Saljive narodno povestice.

1.

Neki Hercegovec je vprašal sodnika, ali je prav, če sluša svojo ženo. Sodnik (Turek) mu je rekel, da ne. Tedaj je nadaljeval Hercegovec: »Prav je tako! Moja žena me je danes nagovarjala, naj ti prinesem lonec masla, pa sem dobro napravil, da je nisem slušal.« Tedaj je menil sodnik: »Včasih je vendar dobro poslušati pametno ženo.«

2.

Kmetica je polila gosta, ki se je hotel umiti, z vročo vodo po glavi. Tuleč od bolečine, je skočil iz hiše ter zaril glavo v sneg. Kmetica je mislila, da dela kako čarovnijo, pa je rekla: »Blagor tistemu, ki kaj zna, a jaz sirota, ne znam ničesar.«

3.

»Sava, Sava! sebi nisi nič koristila, a meni si škodovala!« je zaklical siromak, ki je imel v steklenici malo mleka pa jo je držal v Savo, da bi si tako prihl še malo vode. Ali steklenica se je napolnila z vodo in mleko, ki se je pomešalo z ostalo vodo, je povsem izginilo.

4.

Star konj je bil že tako slab, da je mogel vsak trenotek poginiti. Ležal je na tleh in volkovi, ki so o tem čuli, so stali okoli njega ter hulili vanj, a on v nje. Nazadnje reče konj: »Lahko odidete, da ne izgubite časa tu poleg mene. Poginil bom šele čez dva, tri dni.« Volkovi so mu odgovorili: »Nimamo haš toliko posla, a žal bi nam bilo, da te pustimo samega, ko si bolan.«

5.

Neka ciganka je rekla: »Če bi imeli toliko masti, kakor nimamo moke, bi si izposodili ponev ter napravili pogačo.« — Tedaj reče sinček: »Jaz bi nesel v peč, da se speče.« A drugi kazoč z rokami, kako naglo kaj trpa v usta: »Jaz bi jedel ta-

«Toda se je razje-
ni oče-cigan ter ga je
udaril po glavi, rekoč:
»Počas! Kaj se sliš?
Kaj hočeš ti vse sam
nesti?»

6.

Ovca sreča volka in
mu reče: »Ali se more-
ja kaj pomeniti?« —
»Zakaj na, le govori,«
reče volk. — »Torej,
zakaj si mi danes raz-
trgal jagnje?« — »Evo,
povem ti: »jutraj sem
pristopil fejen k vodi.
Jagnje je pa zmešalo
vodo, da je bila čisto
motna. Prosil sem ga,
naj odide, ali ni hote-
lo. No, tedaj sem ga od
jeze raztrgal, tudi ti bi
se bila razjezila. Dru-
gič samo ti pridi, pa
povej, da je tvoje, pa
ga bom pustil pri mi-
ru.«

Zakaj hodil v šolo.

Učitelj: »Čemu ho-
diš ti v šolo, Mate?«

Mate: »Pač zato, da
se pozimi malo ogre-
jem.«

»To je lahko reči, brat Zeka. Ali kako? Zakaj
ne bi prišel ti dol? Leteti ne znam, rada bi ti pa
vendar podala roko, preden odidem.«

»Lahko bo to, lahko, botra Želva! Imam lest-
vico posebne vrste. Spustim jo do tebe.«

Vzel je vrv in je vrgel en konec Želvi.

»Primi se, botra Želva, jaz pa bom vlekel. —
Preden šteješ ena, dve, tri, boš že gori.«

Botra Želva je vzela konec vrvi med zobe ter
je najprej poskusila, če je dovolj močna. Stari
Zeka ji je velel: »Dobro drži, zdaj potegnem!«

Med tem ko je vlekel, se je botra Želva zibala
v zraku. Škoda, da niste videli, kako je botra Žel-
va s svojim dolgim repom in z razprostrtimi
kratкими nogami nihala po zraku sem in tja in
kako je izbulila oči od strahu.

Zeka je hitro vlekel kvišku. Ostale živali so
mogle videti botro Želvo, kako sedi zdrava in
vesela ob oknu ter pijeta ona in Zeka kavo. Joj,
kako rade bi se bile vzpele gori!

Stric Volk je zaklical:

»Ej! Brat Zeka! Ti si tam gori postal cel go-
spod! Kako ti je drugače?«

Stari Zeka je pogledal doli, da bi videl, kdo
govori, in ko je to bil stric Volk, mu je odgovoril:

»Vse je dobro, brat Volk, vse je dobro. Ali bi
rad prišel gori do mene?«

»Neprijetna pot je do tebe, brat Zeka, ali
kljub temu bi jo podvzel tebi na ljubo.«

Stari Zeka je zopet spustil vrv. Stric Volk
je prijel za konec, Zeka pa je začel vleči. Ko je
bil Volk že prav blizu okna, je slišal, kako je
Zeka zapovedal:

»Hajde, gospodinja, požuri se, pripravi mi-
zoi! Prej pa nalij vrelo vodo na kavo!«

Kar za tem pa je slišal, kaj je Zeka govoril
dalje:

»Pazi vendar! Uh! Kako nerodna si, zdaj si
polila strica Volka z vrelo vodo!«

To je slišal stric Volk prav dobro, pa kar za
tem ga je nekaj strašno oparilo. Zajavkal je, iz-
pustil vrv, pa padel na zemljo kakor velikanska
krogla.

Stari Zeka se je nagnil skozi okno in se je
začel opravičevati. Ali stric Volk od tega ni imel
nobene koristi. Ostal je oparjen in opečen.

Kar je bilo je bilo in stari Zeka je z botro
Želvo še naprej srkal kavo, dokler je stric Volk
tuli od bolečine.

(Dalje prihodnjič.)

Zadružna gospodarska banka d. d.

Podružnica Maribor, Aleksandrova cesta št. 6

V lastni, novozgrajeni palači

Pred frančiškansko cerkvijo

Izvršuje vse bančne posle najkulantneje. -- Najvišje obrestovanje vlog na knjižice in v
tekočem računu. -- Pooblaščen prodajalec srečk državne razredne loterije.

193

Denar naložite najboljši in najvarnejši pri

Spodnještajerski ljudski posojilnici v Mariboru

Gosposka ulica

r. z. z. n. z.

Ulica 10. oktobra

Najugodnejše obresti za vloge in posojila. Stanje hranilnih vlog
nad 62.000.000 dinarjev.

Za varnost hranilnih vlog jamči nad 3.000 članov, večinoma trdnih
kmetov in posestnikov, z vsem svojim premoženjem in nepremičnim premo-
ženjem kar znaša v vrednosti več sto milijonov dinarjev.

Denar lahko vlagate po položnici. Pišite po nje!